

VŠEMI SMYSLY

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA YARROS

FRAGMENT

Všemi smysly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros

Všemi smysly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VŠEMI SMYSLY

REBECCA YARROS

PŘELOŽILA EVA BROŽOVÁ

FRAGMENT

Full Measures

Copyright © 2014 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Eva Brožová, 2024

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6804-6

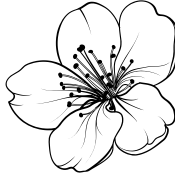
ISBN e-knihy 978-80-253-6838-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6839-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6821-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Jasona,

*vždycky jsi byl a budeš tím,
pro koho bych udělala všechno na světě.*

KAPITOLA PRVNÍ

Kdo sakra buší na dveře v 7:05 ráno?

Tři lehká zaklepání na dveře mého pokoje připomínala ta hlasitější, ozývající se z přízemí. Máma bude zuřit, že jí někdo narušil ranní rutinu.

„Dále!“ zavolala jsem, když jsem projela playlist v iPodu a zapnula spárování. Díky muzice se dalo ranní běhání přežít. Jakž takž. Běhání bylo peklo, ale už jsem si spočítala, kolik kilometrů musím uběhnout, abych kompenzovala všechny vánoční sladkosti, kterými se budu ládovat po zbytek své návštěvy doma. Venkovní teploměr ukazoval deset pod nulou a ledové sochy lidí se přeceňují, takže Colorado se o Vánocích stane městech běžících pásů. *Bezva.*

V pootevřených dveřích se objevily Gusovy zrzavé kudrny, na kterých mu trnily moje ochranné laboratorní brýle. Jeho sedmiletému obličejí se zoufalým výrazem dodávaly vzhled šíleného vědce. „Co je, prcku?“ zeptala jsem se.

„Ember? Můžeš jít otevřít?“ zaškemral.

Vypnula jsem hudbu, která duněla z počítače. „Dveře?“

Přikývl tak prudce, že mu brýle málem spadly. Cukaly mi koutky, jak jsem bojovala s úsměvem, který se mi objevil na tváři. „Dneska mě má hodit na hokej Tomův táta a máma mu nechce otevřít,“ vysvětlil.

Když jsem se podívala na budík, nasadila jsem co nejvážnější výraz. „Jasně, Gusi, ale je teprve sedm a podle mě máš hokej až odpoledne. Máma na trénink nikdy nezapomene.“ Osobnost typu A jsem po někom zdělila.

Nešťastně si povzdychl. „Ale co když je trénink *dřív*?“

„Dřív o šest hodin?“

„Jo!“ Jeho pohled naznačoval, že jsem ta nejhoupější sestra *na světě*.

„Tak jo, prcku.“ Jako vždycky jsem ustoupila. Díky tomu, jak brečel, když jsem loni odjížděla na vysokou, mě měl omotanou kolem prstu. Gus byl jediný člověk, kvůli kterému mi nevadilo změnit plány.

Ještě jednou jsem zkontrolovala skype v naději, že je táta online. Byl pryč už tři měsíce, dva týdny a šest dní. Ne že bych to počítala. „Dneska zavolá,“ slíbil Gus a objal mě. „Musí. Je to pravidlo nebo co. Vždycky musí zavolat dětem k narozkám.“

Přinutila jsem se k úsměvu a přitiskla k sobě jeho hubené tělíčko. Nezáleželo na tom, že je mi dneska dvacet, prostě jsem chtěla tátu slyšet. Znovu se ozvalo klepání. „Mami!“ vykřikla jsem. „Dveře!“ Sebrala jsem ze stolu gumičku, a než jsem si stáhla vlasy do culíku, držela ji v zubech.

„Já ti to říkal,“ zamumlal. „Neotevře. Jako by chtěla, abych ten trénink prošvihnul, a ty víš, co to znamená – že stojím za prd! Nechci, aby si trenér Walker myslel, že stojím za prd!“

„Neříkej prd.“ Dala jsem mu pusku na temeno. Voněl jako jeho pomerančový šampon s obrázkem Spidermana a slunce. „Půjdem se tam podívat.“

S pažemi vítězoslavně zvednutými nad hlavou se rozběhl chodbou k zadnímu schodišti, které bylo nejbliž. V ponožkách se sklouzl po podlaze v kuchyni a já si cestou za ním vytáhla z lednice láhev vody. Další zaklepání a máma pořád nikde. Asi je někde na pochůzkách s April, i když sedm hodin ráno bylo pro moji mladší sestru něco jako půlnoc.

Prošla jsem jídelnou, odšroubovala víčko a vstoupila do obýváku naproti hale. Za dveřmi stály dva stíny a chystaly se znovu zaklepat.

„Moment!“ zavolala jsem a přeskočila hvězdný destruktork z lega, který Gus nechal uprostřed místnosti. Šlápnout na lego bylo speciálním stupněm pekla, což dokázal opravdu pochopit jen někdo s mladším bráchou.

„Neotevírej.“ Z předního schodiště, které končilo jen pár metrů od vchodových dveří, se ozval mámin přídušený šepot.

„Mami?“ Když jsem obešla schody, seděla tam schoulená do klubíčka a kývala se dopředu a zpátky. Ruce měla zabořené v kaštanových vlasech, které měly přesně stejný odstín jako ty moje. Něco nebylo v pořádku. „Mami, kdo tam je?“

„Ne, ne, ne, ne, ne,“ zamumlala, aniž zvedla hlavu z kolen. Couvla jsem a tázavě se podívala na Guse. S výrazem „já ti to říkal“ pokrčil rameny. „Kde je April?“ zeptala jsem se.

„Spí.“ Jasně. Ve svých sedmnácti April jen spala, vypadla ven a zase spala.

„Fajn.“ Další tři zaklepání. Byla rázná, energická a doprovázel je tichý mužský hlas.

„Paní Howardová?“ Hlas byl přes dveře zkreslený, ale skrz centrální prosklený panel jsem viděla, že se muž naklonil blíž. „Prosím, paní.“

Máma zvedla hlavu a zachytila můj pohled. Měla mrtvé oči, jako by z nich někdo vysál veškerý život, a povolená ústa. Tohle nebyla moje dokonalá máma ze Stepfordu.

„Co se děje?“ zeptala se April s obrovským zívnutím a svezla se na nejvyšší schod. Byla v pyžamu a její zrzavé vlasy připomínaly vrabčí hnízdo.

Zavrtěla jsem hlavou a zamířila ke dveřím. Koule byla na dotek teplá. Na základce nás učili, abychom během požáru nikdy neotevírali teplé dveře. *Proč mě to napadlo?* Ohlédla jsem se na mámu a rozhodla se. Ignorovala jsem její prosbu a pomalu otevřela dveře.

Na verandě stáli dva armádní důstojníci ve slavnostní modré uniformě s čepicemi v rukou. Sevřel se mi žaludek. *Ne. Ne. Ne.*

Věděla to. Proto máma neotevřela dveře. Věděla to.

V očích mě štípaly slzy a pálily mě v nose, než ti vojáci vůbec něco řekli. Láhev mi vyklouzla z ruky, narazila do zárubně a po naleštěných botách se jim rozprskla voda. Mladší důstojník začal mluvit, ale já zvedla prst, abych ho umlčela, a opatrně jsem zavřela.

Tiše jsem vzlykla a opřela si hlavu o teplé dveře. Otevřela jsem je požáru, který se chystal zničit moji rodinu. Roztřeseně jsem se nadechla a s veselým úsměvem se obrátila ke Gusovi. „Hele, preku.“ Oběma rukama jsem ho pohladila po nevinné hlavičce. Tomu, co přijde, jsem nemohla zabránit, ale mohla jsem ho toho ušetřit. „Mám na nočním stolku iPhone.“ *V pokoji, který je nejdál od vchodu.* „Nechceš jít nahoru a chvíli si hrát Angry Birds? Nejde o hokej. Je to taková dospělácká věc. Zůstaň tam, dokud pro tebe nepřijdu, ano?“

Rozzářily se mu oči a já se přinutila k ještě většímu úsměvu. Za jak dlouho tenhle výraz v jeho očích zase uvidím? „Super!“ vykřikl a rozběhl se nahoru po schodech. „Heč, Ember mi dovolí hrát si s *jejím* telefonem!“ zahalekal, když cestou minul April.

„Co se děje?“ zeptala se znovu. Nevšimla jsem si jí a otočila se k mámě.

Klekla jsem si na spodní schod a odhrnula jí vlasy z čela. „Měly bysme je pustit dovnitř, mami. Jsme tu všechny.“ Se zamženými očima jsem se na ni křečovitě usmála.

Neodpověděla. Za chvíli mi došlo, že se nepohne. Byla prostě... mimo. April seběhla ze schodů a posadila se vedle ní. Znovu jsem otevřela dveře a skoro se utopila v soucitném pohledu mladšího důstojníka. Starší se ujal slova. „June Howardová?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ember – December Howardová. June je,“ zajíkla jsem se a ukázala za sebe, „moje máma.“ Protáhla jsem ruku skrz zábradlí a položila ji mámě na záda.

Mohl by být raněný. Jen raněný. Přišli nám oznámit, že má těžká zranění. Jo, jen raněný. To bychom zvládly.

Důstojník pokračoval: „Jsem kapitán Vincent a tohle je poručík Morgan. Můžeme dál?“

Přikývla jsem. Měl na rameni stejnou nášivku jako táta. Když vešli dovnitř a zavřeli za sebou dveře, mokré boty jim vrzaly na dlaždicích. „June Howardová, manželka podplukovníka Justina Howarda?“ zeptal se. Máma chabě přikývla, ale zatímco kapitán Vincent rozbíjel můj svět, dál upírala oči na běhoun.

„Státní tajemnice ministerstva obrany mě požádala, abych vám vyřídil její hlubokou lítost nad tím, že dnes ráno devatenáctého prosince zahynul v afghánském Kandaháru váš manžel Justin. Zemřel

v nemocnici během Green on Blue incidentu, tedy při útoku příslušníka spřátelených sil, který se stále vyšetřuje. Státní tajemnice vyjadřuje nejhlubší soustrast vám i celé vaší rodině nad touto tragickou ztrátou.“

Sevřela jsem rukama zábradlí, abych se udržela na nohou, a se zavřenýma očima se rozbřečela. Zнала jsem předpisy. Dvacet let jsem žila v rodině vojáka z povolání a věděla jsem, že nám to musí oznámit do několika hodin od jeho identifikace. Hodin. Ještě před pár *hodinami* byl naživu. Nemohla jsem dýchat, nemohla jsem nasát vzduch do plic ve světě, na kterém už nebyl můj táta. Připadalo mi to nemožné. Země jako by se pode mnou propadla, každou buňku těla mi rozervalo šílená bolest a vyrazila ze mě jako vzlyk, který jsem nedokázala zadržet. Ticho prořal Aprilin výkřik a projel mnou jako nůž. Bože, to bolí. To bolí.

„Pani?“ zeptal se mladý poručík. „Nechcete, abychom někomu zavolali? Služba pro pomoc rodinám obětí by měla za chvíli dorazit, ale do té doby?“

Oběť. Mého tátu zabili. Je mrtvý. Green on Blue. Zastřelil ho člověk v afghánské uniformě. Můj táta byl doktor. Doktor! *Kdo sakra střílí doktory?* Museli se splést. Měl táta vůbec zbraň?

„Pani?“

Proč máma neodpovídá?

Mlčela, dál upírala oči na běhoun na schodech a odmítala odpovědět.

Nebyla schopná odpovědět.

Něco se ve mně změnilo: na ramena mi dopadla tíha zodpovědnosti a trochu uvolnila bolest, takže jsem se mohla nadechnout. Musela jsem se teď chovat dospěle, protože tu nikdo jiný nebyl.

„Postarám se o ni, než služba přijede,“ podařilo se mi říct rozechvěle natolik nahlas, abych přehlušila Aprilin vřískot.

„Určitě?“ ujistil se kapitán Vincent s ustaraným výrazem na pro mě cizí tváři.

Přikývla jsem. „Mají desky pro případ, že –“ Nacpala jsem si klouby ruky do pusy a co nejvíc se do nich zakousla, abych nezačala kvílet. Znovu jsem se vzchopila a nadechla se. Proč se mi sakra tak špatně dýchá? „Že se tohle stane – stalo.“ Táta věřil, že připraveným se nic špatného nepříhoda. Štvalo by ho, kdyby se dozvěděl, že se spletl.

Kapitán přikývl. Vytáhl lejtstro, abych potvrdila, že údaje, které tam táta uvedl, jsou správné. Byla tam naše adresa a telefonní číslo. Také naše jména a data narození. Poručík se vyděsil. „Všechno nejlepší k narozeninám, December,“ zašeptal.

Kapitán Vincent se na něj zamračil. „Je nám nesmírně líto vaší ztráty. Služba pro pomoc rodinám obětí dorazí během hodiny a podpůrný tým je připraven, jestli souhlasíte.“ Souhlasila jsem. Zнала jsem běžný postup a věděla, co máma potřebuje.

Zavřeli za sebou dveře a nechali náš svět v troskách.

Další hodinu máma mlčky seděla na schodech a April mi naříkala na rameni. Nestalo se to. Nemohlo se to stát. Pevně jsem April objímala, ale nebyla k utišení. Podpůrný tým přijel v době, kdy April už jen tiše popotahovala. Pustila jsem je dovnitř. Tři ženy z organizace rodinných příslušníků, dobrovolníků, vojáků a civilních zaměstnanců tátovy jednotky, vyzbrojené soucitným pohledem a krabičkami s hotovým jídlem, se ujaly domácích povinností. Umyly nádobí od snídaně, sklidily povalující se oblečení, zametly vločky, které Gus ráno rozsypal v kuchyni. Věděla jsem, že nám přišly

pomoct – dají všechno do pořádku, než sem dorazí babča –, ale stejně mi připadaly jako vetřelkyně, jako bychom se o sebe a brášku nedokázaly postarat samy.

Co si to namlouvám? Máma se pořád choulila na schodech. Nedokázaly bychom se o sebe postarat. Jedna členka týmu odnesla Gu-sovi svačinu a ujistila mě, že je pořád zabraný do Angry Birds. Nemohla jsem mu to říct. Nemohla jsem to udělat.

O hodinu později zaklepal tiše na dveře důstojník ze Služby pro pomoc rodinám obětí a já mu otevřela. April odvedla mámu k pohovce, posadila ji a podepřela polštáři, aby se nezhroutila. Ta přestala upírat oči na běhoun na schodech a zírala na prázdnou obrazovku televize v obývací stěně. Na nikoho z nás se nepodívala. Nejsem si jistá, jestli doopravdy chápala, co se stalo. Na druhou stranu si nejsem jistá, jestli jsem to vůbec chápala já, ale nemohla jsem si dovolit upadnout do letargie.

„Jsem kapitán Adam Wilson,“ představil se voják. Měl na sobě modrou uniformu jako předchozí důstojníci, ale jako by se ve své roli cítil nesvůj. Chápala jsem to. Jeho postava skoro zaplnila křeslo pro dva naproti pohovce, na které seděla máma. Rozpačitě si k sobě přitáhl stolec. „Nechtěla byste, aby si někdo dělal poznámky?“ Pohlédl na mámu. „Budou se hodit, až se na to bude cítit.“

„Já se toho ujmu,“ řekla tiše žena z podpůrného týmu s příprave-nou propiskou a notesem.

Kapitán Wilson vytáhl z koženého kufříku štos papírů a lehce si upravil kravatu. „Je tu ještě další dítě, nemám pravdu?“ Prolistoval pár lejster a vytáhl jeden formulář. „August Howard?“

„Gus je nahoře,“ odpověděla jsem a posadila se vedle mámy. Svírala jsem černé desky, které jsem přinesla z máminy pracovny.

Byla to úplně poslední složka v kartotéce, přesně jak mi táta řekl, než odjel. „Ještě jsem mu to neřekla.“

„Nechcete, abych mu to oznámil já?“ zeptal se kapitán Wilson soucitně. Krátce jsem to zvážila. Máma to nebyla schopná Gusovi oznámit a kapitán Wilson byl nejspíš vyškolený, jak takové informace sdělovat. Ale nemohla jsem dopustit, aby cizí člověk obrátil svět mého malého brášky vzhůru nohama.

„Ne. Udělám to sama.“

April se znovu rozbřečela, ale máma dál strnule seděla, duchem nepřítomná, jako by tu s námi nebyla. „Chci, aby se o tom dozvěděl co nejpozději. Pro něj je svět pořád normální. Neví, že se všechno změní.“ Zdusila jsem vzlyk. „Je mu sedm a právě skončilo všechno, co zná. Tak bych mu chtěla dát ještě pár minut.“ *Než se mu zhroutí svět.* Vyhrkly mi slzy do očí. Usoudila jsem, že tohle se mi teď bude stávat často. Musím se líp ovládat.

Kapitán Wilson si s pokývnutím odkašlal. „Chápu.“ Vysvětlil nám svoji úlohu. Bude naším průvodcem současnou situací; pomůže nám s papírováním, smutečním obřadem, s tím, s čím nikdo z nás nepočítal. Svým způsobem byl naším opatrovníkem, kterého sem poslali jako nárazník mezi naším zármutkem a armádou Spojených států. Byla jsem mu vděčná a současně nenáviděla jeho existenci.

Zůstane s námi, dokud ho budeme potřebovat.

Když domluvil, začal mě zasypávat dotazy. April se omluvila s tím, že si musí lehnout. Nepochybovala jsem, že za pár minut to bude na facebooku. April nepatřila k lidem, kteří trpí mlčky.

Když mi Wilson začal klást otázky, otevřela jsem černé desky. Vytáhla jsem tátovu ručně psanou závěť, jeho životní pojistku a poslední přání, všechno pečlivě připravené pro tenhle okamžik. Víme,

kde chce pohřbít? Jakou chce rakev? Chceme, aby tu byl někdo s námi? Je správné číslo účtu, kam bude vyplacena životní pojistka? Chceme letět do Doveru a přivítat jeho ostatky, než armáda připraví pohřeb?

Dover. Bylo to jako přejít armádní verzi řeky Styx.

Zatímco jsem odpovídala na jeho dotazy, máma mlčela a zírala na prázdnou obrazovku. Žádná z otázek ji nevytrhla z otupělosti, zatahání za ruku ani zašeptání jejího jména ji nedokázalo vrátit tam, kde jsem ji zoufale potřebovala. Začínalo mi být jasné, že jsem na to sama. „Můžeme zavolat někomu, kdo vaší matce pomůže tyhle věci rozhodnout?“ Stíkl rty a nenápadně se na mámu podíval. Netušila jsem, kolik zhroucených vdov za svou kariéru viděl, ale pro mě byla máma první.

Babča bydlela daleko od nás. Byla to tátova máma, takže jsem věděla, že jí to armáda oficiálně oznámila stejně jako nám. Určitě už byla na cestě, ale než sem dorazí, nikoho jiného nemáme. Mámini rodiče už zemřeli. S bratrem se téměř nestýkala, a tak jsem neviděla důvod, proč by sem měl jezdit. „Bude to na mně,“ odpověděla jsem. „Než se máma sebere, budu o všem rozhodovat já.“

„Ember?“ Ze schodiště se ozval Gusův hlásek. „Co se děje?“

Položila jsem mámě ruku zpátky do klína. Stejně nevnímala, že ji držím. Zhluboka jsem se nadechla a došla k bráškovvi. Posadila jsem se vedle něj na schody a tak, aby to ve svých sedmi letech pochopil, jsem mu zopakovala všechno, co jsme věděly, takže skoro nic. Ale musela jsem mu říct to, co jsme věděly s jistotou. „Táta už se domů nevrátí, Gusi.“

Modré oči se mu zaplnily slzami a roztrásl se mu spodní ret. „Dostali ho ti zlí pání?“

„Jo, zlato.“ Přitáhla jsem si ho do náruče a kolébala ho, jak jsem to dělávala, když byl miminko, vymodlené dítě našich rodičů. Odhrnula jsem mu vlasy z čela a políbila ho.

„Ale vždyť máš narozeniny.“ Zatímco jsem ho pevně objímala, cítila jsem, jak mi jeho teplé slzy prosakují tílkem a okamžitě chladnou. Udělala bych všechno na světě, abych ho té bolesti zbavila, abych odvolala to, co jsem říct musela. Z táty jsem ale kulku vytáhnout nemohla.

Zatímco Gus zoufale plakal, kapitán Wilson seděl na pohovce a trpělivě pozoroval moji mámu a její strnulost. Blesklo mi hlavou, za jak dlouho někdo zmíní slova jako „léčba“ a „psycholog“. Máma byla nejsilnější člověk, jakého jsem znala, ale vždycky stála na základech, které představoval můj táta.

Když se Gus uklidnil, zeptala jsem se ho, co potřebuje, jestli můžu něco udělat pro to, aby se cítil líp. „Chci, abys měla dort a zmrzlinu.“ Zvedl mi hlavu z prsou a stiskl ruku. „Chci, abys měla narozeniny.“

Zachvátila mě panika, zrychlil se mi tep a v očích mě štípaly slzy. Něco zuřivého mi drásalo vnitřnosti a dožadovalo se vypuštění, uznání, pozornosti. Spíš s grimasou než úsměvem jsem vzala do dlaní jeho sladkou tvářičku a vesele přikývla. Otočila jsem se ke kapitánu Wilsonovi. „Můžeme si udělat desetiminutovou přestávku?“

Kapitán pomalu přikývl, jako by cítil, že se každou chvíli sesypu. Jediný vyrovnaný člověk, se kterým mohl komunikovat, v domě plném truchlících žen a dětí. „Nepotřebujete s něčím pomoci?“

„Mohl byste prosím zavolat mojí babičce, jestli je v pořádku? Přišla o muže ve Vietnamu...“ Víc jsem ze sebe nedostala. Přiblížila jsem se k nevyhnutelnému výkřiku, který mi sílil v těle.

„Samozřejmě.“

Políbila jsem Guse na čelo, drapla klíče a vyběhla ze dveří dřív, než se mi podlomily nohy. Vrhla jsem se za volant Volkswagenu Jetta, který jsem dostala od rodičů k maturitě. Táta pro mě chtěl něco bezpečného, abych mohla z Coloradské univerzity v Boulderu jezdit o víkendech domů. Škoda, že nebyl stejně tak dobře chráněný v Afghánistánu.

Nacpala jsem klíč do zapalování, nastartovala a zběsilou rychlostí vycouvala z příjezdové cesty. Poprvé od chvíle, co jsem dostala řidičák, jsem se bezhlavě řítila z kopce a neopatrně projížděla zatáčky. Když na semaforu před obchodem naskočila červená, došlo mi, že se třesu zimou a skoro necítím prsty. Podle teploměru bylo venku -8 °C a já měla na sobě jen sportovní oblečení. Nevzala jsem si bundu. Zaparkovala jsem jettu a vešla do obchodu, vděčná za ten pocit otupělosti v pažích a srdci.

Našla jsem oddělení s cukrářskými výrobky a založila si ruce v podpaží. Dort. Gus chtěl dort, tak mu ho přinesu. Čokoládový. Vanilkový. Jahodový. Se šlehačkou. S máslovým krémem. Měli tolik různých druhů. Sakra, je to jen dort! K čemu potřebuju tak velký výběr? Není to fuk? Popadla jsem ten nejbližší a zamířila ke zmrzlinám, kde jsem bez přemýšlení vytáhla z boxu krabici s čokoládovou zmrzlinou.

Když jsem byla napůl cesty ke kase, narazila jsem na rodinku. Obyčejnou: máma, táta, kluk a holka. Se smíchem se dohadovali, jaký film si půjčí na večer, a ta holčička vyhrála a chtěla *Santu Clause*. Jak je možné, že pro tyhle lidi je to úplně normální den, že vedou tak normální rozhovor? Copak nevědí, že právě nastal konec světa?

„Víš, že ti na něho napíšou jméno, když budeš chtít?“ Z myšlenek mě vytrhl mužský hlas a já se zadívala do letmě povědomých hnědých očí, které na mě zíraly zpod kšiltovky Coloradské univerzity. Zнала jsem ho, ale nedokázala jsem si vzpomenout odkud. Byl mi šíleně povědomý. Takhle hezkého kluka bych si určitě všimla. Jenže na škole se čtyřiceti tisíci dalšími studenty vám byl vždycky někdo povědomý, ale jen málokoho jsem znala jménem, nebo si dokonce pamatovala, jak jsme se seznámili. S takovým obličejem a postavou bych si toho kluka měla pamatovat, i takhle vykolejená.

Kluk čekal, až něco řeknu.

„Jo, ten dort.“ Myšlenky jsem měla zmatené a zoufale jsem se držela toho, co z nich zbylo. S pokývnutím hlavy jsem mu poděkovala a zamířila zpátky do oddělení s dorty. Naštěstí se mi nohy pohybovaly samy od sebe.

Podsaditá prodavačka za pultem se natáhla pro dort a já jí ho podala. „Mohla byste na něj napsat ,všechno nejlepší“?“

„Spolehni se, zlatíčko. Kdo má dneska ten výjimečný den?“

Výjimečný den? Tenhle den je pekelný. Stála jsem v obchodě u pultu, s dortem, který mi byl totálně ukradený, a došlo mi, že je to jednoznačně nejhorší den mého života. Možná by v tom měla být jistá útěcha – když víte, že je to nejhorší den, všechno už může být jenom lepší. Jenže co když to ve skutečnosti není nejhorší den? Co když za rohem čeká zítřek, chystá se na mě vrhnout a zdeptat mě ještě víc?

„Slečno?“ Zadívala jsem se zpátky na prodavačku. „Jaké jméno tam chcete napsat?“

„December.“

„Já vím, že je prosinec, ale jaké jméno chcete napsat na dort?“

Znovu mě přepadl záchvat úzkosti a sevřelo se mi hrdlo. „Svoje. Jmenuju se December.“

Prodavačka se rozesmála. „Ale tohle jsou želví nindžové. Je to dort pro kluka!“

Něco ve mně prasklo. Přehrada se protrhla, řeka se vylila z břehů, prostě jakákoli metafora vás napadne. „Je mi ukradený, co je to za dort!“

„Ale určitě budete šťastnější –“

Vybuchla jsem. „Ne, nebudu šťastnější. Víte, co by mě udělalo šťastnou? Kdybych se mohla vrátit do postele a vůbec nic z toho by se nestalo. Nechci stát uprostřed obchodu a kupovat stupidní dort, aby můj malej brácha mohl předstírat, že náš táta není mrtvej! Takže jo, je mi úplně jedno, jestli je na tom dortu Ninja, Barbie nebo Spongebob v podělaných kalhotách!“

Prodavačce se roztrásl ret a oči se jí zalily slzami. „Všechno... nejlepší... December,“ vykoktala a cukrářským sáčkem pomalu napsala na zeleno-modrý dort moje jméno. Rozklepanýma rukama mi podala dort zpátky a já si ho s pokývnutím převzala.

Když jsem se otočila, kluk z univerzity právě sahal pro balení borůvkových muffinů, koukal na mě a ohromeně vytřeštil oči.

Nedivila jsem se mu; i já byla ze svého výbuchu v šoku, totálně zděšená tím, že mi ruply nervy uprostřed obchodu.

Když jsem stála u kasy a čekala, až mi pokladní namarkuje dort a zmrzlinu, po tvářích mi tekly slzy. „Třicet dva dolarů, devatenáct centů,“ řekla. Zašátrala jsem v zadní kapse, kde normálně nosím peněženku, ale nahmatala jsem jen hladkou látku sportovních kraťasů.

„Sakra,“ zašeptala jsem a poraženecky zavřela oči. Bez bundy. Bez peněženky. Skvěle naplánováno.

„Já to zaplatím.“ Hnědooký kluk podal pokladní padesátidolarovku. Vůbec jsem si nevšimla, že za mnou stojí.

Otočila jsem se, abych si ho znovu prohlédla, a ohromilo mě, jak je vysoký. Sahala jsem mu jen ke klíční kosti. Při tom prudkém pohybu jsem zavrávorala a on mě jemně podepřel, abych neupadla. „Díky.“ Přejela jsem si hřbetem rukou po tvářích, abych si otřela slzy, a vrátila mu drobné. Byl mi tak strašně povědomý... Kdo to sakra je?

„Nepotřebuješ mě?“ zeptal se tiše, když mu pokladní markovala vitaminovou vodu.

„Cože?“ Neměla jsem páru, o čem mluví.

Zrudl. „Nepotřebuješ s tím pomoci? Případá mi to totiž těžký,“ dokončil nejistě, jako by ani on sám nevěřil, že to řekl.

„Je to dort.“ Byl to ten nejrajcovnější kluk, jakého jsem kdy potkala.

„Já vím.“ Popadl svoji tašku a potřásl hlavou, jako by se snažil probrat. „Nechceš aspoň hodit domů?“

No páni, na to, aby se mě pokusil sbalit, si vybral špatný den. „Vždyť tě vůbec neznám. Nemyslím si, že by to bylo vhodné.“

Lehce se usmál. „Jsi December Howardová a já jsem Josh Walker. Maturoval jsem tři roky před tebou.“

Josh Walker. Zatraceně. Střední škola. Rozsvítilo se mi, ale tamten Josh Walker přece nemohl být ten, který stál přede mnou. Ne, tamten byl potetovaný, jezdil na motorce a holky po něm šílely. Tohle byl typický americký sympaťák. „Josh Walker. Jasně. Když jste vyhráli celostátní šampionát, měla jsem tvoji fotku na dveřích skříně.“ Do háje. Proč jsem to řekla? Překvapeně povytáhl obočí a já v duchu dodala *nebo ji tam pořád mám, ale to je fuk*. „Jestli si

dobře vzpomínám, byl jsi moc nafoukanej, než aby sis všímal lidí z nižších ročníků.“ Já si ho ale všimla stejně jako všechny ostatní holky ve škole. S přimhouřenýma očima jsem si prohlížela jeho štíhlý obličej, který byl teď mnohem hranatější a šíleně sexy. „A měl jsi víc vlasů.“

Otupělým mozkiem mi pronikl jeho nádherný úsměv, díky kterému jsem na okamžik zapomněla na zármutek. Jak může mít hokejista tak hezké zuby?

„Vidíš, nejsem cizí.“ Podal mi dort a jeho úsměv vystřídal záblesk... bolesti nebo soucitu? „Ember, je mi moc líto, co se stalo tvému tátovi. Prosím, můžu tě odvézt domů? V tomhle stavu bys neměla řídit.“

Potřásla jsem hlavou a odtrhla od toho sympatáka oči. Na okamžik jsem na to málem zapomněla. Najednou jsem se cítila provinile. Kvůli tomu hezounovi se mi úplně vykouřilo z hlavy... všechno a teď se to vrátilo a rozsekalo mě to. Proč ho vůbec řeším? Mám kluka a mrtvého tátu a na tohle nemám čas. Mrtvého. Zoufale jsem zavřela oči.

„Ember?“

„Zvládnou to. Musím vědět, že to zvládnou.“ Ještě jednou jsem mu poděkovala, že to za mě zatáhl, a zamířila zpátky do reality.

Vklouzla jsem na studené kožené sedadlo a chvíli tam ohromeně seděla. Jak mě mohlo potěšit něco tak obyčejného jako setkání s Joshem Walkerem, když jsem totálně na dně? Myšlenky na Joshe zahladil chlad sedadla, který mi pronikal skrz běžecské legíny. Dort na sedadle spolujezdce mě provokoval stupidními, šťastnými želvami nindža. Gus z něj bude nadšený. Kéž by se mu líbil. Bože, co si bez táty počne? Co si bez něj počneme my ostatní? Hrudník mi sevřela

panika, zadržla se v krku a pak explodovala ve výkřiku, který jsem nepoznávala. Jak se mám bez táty postarat o mámu? Jak to všechno zvládnou, když toužím jen po tom schoulit se do klubíčka a na všechno zapomenout?

Sesypala jsem se a přesně pět minut vzlykala s hlavou na volantu. Potom jsem se napřímila, utřela si slzy a přestala brečet. Už jsem si nemohla dovolit brečet nebo se hroutit. Musím se postarat o svoji rodinu.

KAPITOLA DRUHÁ

Tohle nebyl můj první vojenský pohřeb, ale tenkrát jsem byla malá a smrt někoho, koho mí rodiče kdysi znali, se mě nijak nedotkla. Tátův pohřeb mě pomalu drásal s každou slzou, kterou jsem zadržela. Pokaždé, když mě někdo objal nebo mi řekl, že je mu to líto, přestala fungovat další moje část, jako bych už dosáhla maximálního prahu bolesti.

Riley, můj úžasný, dokonalý kluk, se kterým jsem tři roky chodila, se vrátil z prázdnin na rodinné chatě v Breckenridgi, aby byl se mnou. Nejsem si ale jistá, jestli můžu říct, že se mnou doopravdy byl. Těch několik posledních dní trávil spíš se svým mobilem a dneska se ještě neukázal. Vlastně jsem se tomu nedivila. Ne že by teď se mnou byla zábava. Po tom oznámení z minulého týdne proběhly Vánoce v tichosti, před sebou jsme měli Nový rok a máma pořád nereagovala... na nic. Naštěstí přijela babča, tvrdá jižanka s bílými vlasy, a vzala domácnost pevně do rukou. Nikdo nevyhrožoval, že se máma musí léčit. Zatím.

Kaple na základně se rychle zaplnila. Lidé, které jsem znala, a spousta vojáků, které jsem neznala, se tiše usadili na místa. Požádali jsme, aby to byla současně vzpomínková mše pro jednotku. Měla jsem pocit, že nikdo z nás by tohle nedokázal absolvovat dvakrát. April seděla na židli obklopená houfem kamarádek, které ji hromadně utěšovaly, když brečela, a já ucítila lehké bodnutí závisti. April se mohla zhroutit. Já si to dovolit nemohla, už ne.

„Ach, Ember.“ Když jsem v zadní části kaple čekala na Guse, objala mě Sam, moje nejlepší kamarádka ze střední. Vyčerpaně jsem se o ni opřela. „Stojí to za starou belu.“

Vždycky věděla, co říct.

„Jsem ráda, že jsi tady,“ pronesla jsem a byla to moje první upřímná věta za celý den.

„Kde je Riley?“ Jak stáhla obočí k sobě, na čele se jí zkrabatila dokonalá pleť odstínu bílé kávy.

Nasadila jsem falešný úsměv. „Nevím, ale slíbil, že přijde.“

Zamračila se ještě víc, a než si povzdechla, všimla jsem si záblesku v jejích oříškových očích. „A Kayla? Pořád s ní přece bydlíš, ne?“

„Je v Bostonu s rodiči, ale za pár dní přiletí do Boulderu.“ Zatajila jsem dech a čekala na obvyklou sarkastickou poznámku. Kayla a Sam se nesnášely – od loňského roku. Já jsem odešla na vysokou do Boulderu a začala bydlet s Kaylou, Sam zůstala doma a studovala tady v Colorado Springs. Pořád jsem měla Sam děsně ráda, ale na dálku se přátelství těžko udržovalo.

„Jasně.“ Začala hrát varhanní hudba a Sam mi stiskla ruce. „Musím jít. Ember, kdybys cokoli potřebovala, jsem tady.“

„Já vím.“

Chabě se na mě usmála a šla si sednout ke svojí mámě, která byla tátovou blízkou kamarádkou. To se asi stává, když s někým sloužíte roky na dvou základnách.

„Ember?“ Když jsem se ohlédla, uviděla jsem paní Roseovou, jejíž manžel zahynul při stejném útoku jako táta. V jednoduchých pouzdrových černých šatech a lodičkách, s upravenými vlasy a dokonalým, nerozmazaným mejkapem vypadala elegantně. Její dva synové Carson a Lewis byli v nážehlených černých oblecích.

„Dobry den, paní Roseová. Jsme rádi, že jste přišli,“ poděkovala jsem za celou rodinu. „Jak se máte?“

Pohládila kluky po ramenou, jako by se ujišťovala, že tam pořád jsou. „Zvládneme to. Co maminka?“

Zrudla jsem. „Je to pro ni těžký.“

Paní Roseová přikývla. „Každý truchlí jinak. Zlepší se to.“ Usmála se na kluky. „Půjdeme se posadit.“

Vydali se uličkou pryč a do mě se vkradlo něco temného. Jak to, že je tak v pohodě? Jak to, že působí tak klidně, když z mojí mámy je uzlíček nervů? Připadalo mi to nefér. Chtěla jsem, aby se máma dala do kupy stejně jako paní Roseová.

Zavibroval mi telefon a upozornil mě na novou zprávu.

Riley: Jsem na cestě, ale dorazím později.

Ember: Jasně.

Jakmile jsem strčila iPhone do kabelky, Gus vyšel ze záchodu. V obleku vypadal starší, než ve skutečnosti byl, další zloděj, který mu krade dětství. Zápolil s dlouhým koncem kravaty, která se mu musela rozvázat, když byl vevnitř. Gus měl jenom dvě kravaty a táta mu před odjezdem na misi obě zavázal. Uzel se dal posouvat nahoru a dolů, a když jsme Gusovi před návštěvou kostela některou z nich

přetahovaly přes hlavu, vždycky jsme si dávaly pozor, aby uzel vydržel. Ani jedna z nás vázat kravatu neuměla. Nikdy jsme o tom moc nepřemýšlely.

„Neudělal jsem to schválně.“ Do očí mu vhrkly slzy a odčerpaly ty moje. Přinutila jsem se usmát, což bylo pokaždé, když jsem to musela udělat, o trochu snazší.

„Hned to napravíme, prcku.“ Jemně jsem mu otřela slzy a soustředila se na kravatu. Zaplavila mě vlna smutku. Tohle byla tátova práce. On měl Guse naučit, jak se váže kravata, řídí auto, balí holky. Jak Gus vyrostе bez tátova příkladu? Jasně, táta mě nikdy neodvede k oltáři, nepochová si moje první dítě, ani to druhé, když už jsme u toho. Jenže já ho měla dvacet let, než jsem dospěla. Táta byl mojí nedílnou součástí. Bylo nespravedlivé, že jeho syn ho měl jenom sedm let.

Zápolila jsem s kravatou, ale nedokázala jsem si s ní poradit. Najednou se mezi nás natáhly dvě velké ruce. Otočila jsem se k jejich majiteli a leknutím si málem sedla na zadek, protože vedle mě dřepěl Josh Walker. Smutně se usmál.

„Ahoj, Gusi, můžu ti s tím pomoci?“

„Ahoj, trenére Walkere. Jasně.“

Trenér. Jasně, Gus mi to říkal, ale nedala jsem si to dohromady. Ten Josh Walker, kterého jsem si pamatovala, by neobětoval čas, aby někoho trénoval, natož skupinku hyperaktivních dětí. Jak to, že se za ty čtyři roky tolik změnil?

Gus se na mě s rozzářeným úsměvem podíval a já za to Joshe skoro objala. „Ember, tohle je můj hokejovej trenér.“

„My se známe, Gusi.“ Prohrábla jsem mu vlasy a pomalu se napřímila, opatrně, abych na podpatcích udržela balanc.

„Chodil jsem s tvouj ségrou na střední, kámo.“ Josh udělal s Gusovou kravatou krátký proces, zručně ji stočil do smyčky a několi-krát protáhl, až připomínala tátův uzel. Ucítila jsem příliv vděčnosti. Josh Guse zachránil.

Posadili jsme se na místa, která nám ukázal kaplan. Gus seděl vedle mě, potom máma, babča a April. Na pódium přicházel jeden řečník za druhým a vzpomínali na tátu. Zachránil tolik životů, byl tu pro ty, kteří ho potřebovali. Vždycky byl mým vzorem. No, byl mým vzorem ve všem, až na svoji smrt. Zabíli ho, když pomáhal ostatním. Jaký to mělo smysl? Kde v tom byla spravedlnost? Z krku se mi vydralo hysterické zahihňání. Babča se natáhla kolem mámy a položila mi ruku na rameno. Mám snad porozumět smyslu života a smrti, zatímco tu sedím? Blbost. Smysl války nikdo nechápe. Je směšné si myslet, že ho pochopím jen proto, že jsem přišla o milovaného člověka. Můj profesor psychologie by si na mě smlsnul.

Uprostřed bohoslužby mi stiskla rameno povědomá ruka, tento-krát zezadu. Riley konečně dorazil. Spíš mě to naštvalo, než uklidnilo. Pro někoho, kdo tvrdil, že mě miluje, jsem právě dneska rozhodně nebyla největší prioritou. Samozřejmě bude mít naprosto dokonalou výmluvu, nějakou kočku uvázlou na stromě nebo řidiče s prasklou pneumatikou.

Na pódium přišel důstojník a zahájil tradiční prezenci. *Proboha, už je to tady*. Když vyvolával jména vojáků, každý se postavil do pozoru a potvrdil svou přítomnost. Všude kolem mě vyskakovaly postavy v modré uniformě jako čertíci z krabičky, živí a zdraví. Myslela jsem, že jsem na to připravená. Koneckonců, věděla jsem, že to přijde. Náš důstojník z Intervenční služby to s námi mnohokrát procházel. Vyvolají jméno mého otce, jenže on neodpoví.

O to tady šlo.

„Podplukovník Howard?“ Tichým kostelem se rozlehl důstojníkův hlas. Všechny svaly v těle se mi napnuly. „Podplukovník Justin Howard?“ Ticho prořálo Aprilino pronikavé zakvílení a mně vytryskly slzy. Ani jsem nedokázala zvednout ruce a otřít si je. *Bože, už přestaň vyvolávat jeho jméno. Prosím.* Ale nedal si říct. „Podplukovník Justin A. Howard?“ Ještě jednou. Prostě jsem to musela ještě jednou vydržet.

„Proč pořád opakují tátovo jméno?“ zeptal se Gus.

Aby dokázali, že je opravdu pryč.

Nebyla jsem mu schopná odpovědět; hlasivky jsem měla paralyzované strachem, co by ze mě vypadlo. Přitáhla jsem si ho k sobě. „Podplukovník Justin August Howard?“ Věděla jsem, že ještě něco říká, ale nevnímala jsem ho. Místo toho jsem vzpomínala, jak si táta klekl, aby mu čtyřletý Gus pomohl připnout na ramena podplukovnícké frčky. Všichni jsme byli tak šťastní a pyšní. Dneska jsme asi měli být taky pyšní, když jsme věděli, že položil život za něco důležitého. Jenže lidi nechápali, že pro mě nebylo nic důležitější než táta, nic nestálo za jeho život.

Dudy zakvílely *Amazing Grace*. Máma vedle mě konečně promluvila a zoufale zašeptala jeho jméno. „Justine?“

Zabořila jsem zuby do spodního rtu, abych se nerozbrečela, a zatínala je do měkkého masa, dokud bolest nepřebila zármutek, který mě rval na kusy.

Jakmile bohoslužba skončila, málem jsem si poblahopřála, že jsem ji přežila, ale pořád ještě jsem musela zvládnout pohřeb. Nasledovali jsme kaplana uličkou a vyšli z kaple hlavními dveřmi, kde na nás čekala černá limuzína. Babča pomohla mámě nastoupit. Pak

dovnitř nasedla April se svým klukem Brettem. Čekala jsem venku s Gusem, protože jsem věděla, že Riley bude chtít jet s námi.

V elegantním obleku, který mu nejspíš vybrala jeho máma, sešel pomalu ze schodů. Blond vlasy měl sčesané na stranu a modré oči mu nápadně kontrastovaly s černou látkou. Na okamžik mě málem přemohl další výbuch hysterického zahihňání. Riley byl oživlý Ken. Když mě objal, obklopila mě vůně jeho kolínské, kterou používal od našeho posledního ročníku na střední. Odtáhl se, aby mi dal pusku, a vykulil oči. „Ehm, zlato?“ Ucouvl, jako by ho něco znechutilo.

Vedle mě se objevil Josh, objal Guse v náruči a pak ho postavil na zem. Potom vytáhl papírový kapesník a otřel mi místo těsně pod spodním rtem. Na kapesníku se objevila červená šmouha od krve. Rozpačitě se na mě usmál a chvatně couvl, jako by věděl, že překročil hranice. Páni. Přejela jsem si jazykem prokousnutý ret.

Riley protočil panenky a pak mu došlo, kdo to je. „Josh Walker!“ Natáhl k němu ruku a Josh ji stiskl. „Už jsme se dlouho neviděli, kámo. Ty teď trénuješ můjho bráchu a Guse, že?“

Josh přikývl. „Rory je bezva. Uvidíme se později, Gusi.“

Gus mě zatahal za ruku. „Může jet trenér Walker s námi, prosím?“

Než jsem stačila něco říct, Riley namítl: „Gusi, ta limuzína je jenom pro rodinu.“

Gus se usmál. „No, ty nejsi rodina. Navíc, když si April s Ember někoho přivedou, já můžu taky.“

Proti jeho logice se nedalo nic namítnout. „Klidně pojed' s námi,“ řekla jsem Joshovi a vyhnula se jeho pohledu.

Jízda limuzínou bylo dvacet nejtrapnějších minut, jaké jsem kdy v autě zažila. Riley nalevo ode mě si aktualizoval svůj status na

facebooku. Co tam může psát? *Jedu uložit do hrobu tátu své holky?* Špatně zvládal stres a já mu to nezazlívala. Byl to prostě jeden z rysů jeho osobnosti, kterou jsem chápala a snažila se ji co nejlíp vyvažovat. Koneckonců, byla to součást našeho plánu, díky kterému nám to spolu tak klapalo. Kompenzovala jsem jeho nedostatky. „Sakra,“ zašeptal.

„Co je?“ zeptala jsem se.

Potrásl hlavou. „Přesunuli nám slavnostní večeři, takže bude o týden dřív.“

Nenamáhala jsem se s odpovědí. Stejně ho můj názor nezajímal. Babička stoicky seděla, bílé vlasy měla stažené do francouzského uzlu a na krku jedinou šňůru perel. Vždycky na ní bylo něco vznešeného, ale to, jak se držela po smrti svého syna, bylo neuvěřitelné. V rukou svírala zarámovanou fotku z tátova základního výcviku, která jí ležela na kolenou.

„Na co myslíš?“ prohodil Josh, který seděl po mojí pravici. I on vytáhl telefon; půjčil ho Gusovi, který právě ničil prasátka ve verzi *Angry Birds* podle *Hvězdných válek*.

Nenápadně jsem ukázala bradou na babičku. „Děda zemřel ve Vietnamu.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Už strašně zkusila; tohle si nezaslouží.“

Chvilku mlčel, jako by pečlivě volil slova. „I když je to pro ni určitě těžký, možná je jediná, kdo s tím může tvojí mámě pomoci. Zažila to na vlastní kůži.“

Sledovala jsem, jak babička vzala mámu za ruku a palcem ji hladila po kůži. Josh měl pravdu. Jestli jí někdo dokáže vytáhnout z téhle propasti, bude to babička. Obě byly stejně umanuté, stejně silné, stejně schopné. „Nakonec to zvládne.“

„Stejně jako ty.“ Jemně mi stiskl ruku a pak se rychle odtáhl, opatrně, aby se nedotkl kůže na koleně, které mi vykukovalo z šatů.

Když jsme dorazili na hřbitov, Riley si zastrčil mobil do kapsy. Vystoupili jsme z auta a došli po zmrzlé zemi na místo, které si táta vybral. Tenkrát mi připadalo morbidní vybírat si místo, kam chce pohřbít. Teď jsem za to byla vděčná. Bylo to další rozhodnutí, které šlo mimo mě, a věděla jsem, že by byl rád. Když jsme se usadili v první řadě naproti tátově rakvi, přicházeli k nám smuteční hosté. Tiskli nám ruce. Skláněli se, aby nás objali. Litovali naší ztráty. Nedokázali si představit velikost našeho zármutku. Chtěli vědět, jestli něco nepotřebujeme. Poděkovala jsem tolikrát, že už mi to nepřipadalo jako slovo. Jen jsem sobecky toužila, aby se mě přestali dotýkat.

Riley se posadil vedle mě, položil mi ruku na rameno a podržel mě, jako to dělal posledních pár let. Byl mojí připomínkou, že to zvládnu; situace se vrátí do normálu a naše plány se nezmění. No, ať už ten můj „nový normál“ znamenal cokoli.

„Můžeš něco udělat, aby mě už neobjímali?“ zeptal se Gus a vzal mě za ruku. Dala jsem mu pusku na čelo.

„Jasně, prcku.“ Bránila jsem Guse, dokud se všichni konečně neusadili. Kaplan začal znovu mluvit o povinnosti a obětování. Bojovala jsem s nutkáním postavit se na židli a zadupat, ale připomněla jsem si, že už nejsem nevyčválaný teenager. Co věděli o povinnosti? Tátovou povinností bylo být tady, doma. Teď ho musel někdo nahradit, přijít na to, co teď máme dělat. Nebylo to fér.

Na tátově stříbrné rakvi ležela americká vlajka. Chtěla jsem ho vidět, na vlastní oči se přesvědčit, že je doopravdy mrtvý. Ale když z Doveru dorazilo jeho tělo, byl k němu připojen strohý vzkaz: